

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Красимира Караджова - Тодорова,
старша медицинска сестра в Отделението по хемодиализа
и главна сестра по втори договор в МБАЛ "Д-р Димитър Павлович" - гр. Свищов:**

НЕОБХОДИМО Е ПЪРВО ДА СЕ ВГЛЕДАМЕ В СЕБЕ СИ

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

**Представяме Ви есето на
Красимира Караджова -Тодорова:**

Име: Красимира Петрова Караджова-Тодорова

Възраст: 47 г.

Образование: Магистър "Управление на здравни грижи"

Месторабота: МБАЛ "Д-р Димитър Павлович" ЕООД- гр. Свищов, старша сестра в Отделението по хемодиализа и главна сестра на втори договор.

Квалификации: работа с компютри и компютърни мрежи; сертификат за работа с хемодиализни апарати, удостоверение за завършен анестезиологичен курс

Чужди езици: Английски език

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Повечето хора в България смятат работата извън родината за по-примамлива. Те се надяват на по-лесен и добър живот. Живот, който предоставя по-разнообразен избор и светло бъдеще. Въпреки раздялата с любимите хора, доста наши сънародници се осланят на подобен живот и напускат познатата им среда в търсене на най-добро.

Това не винаги е непременно така. Човек с достатъчно голяма амбиция би постигал всичко, независимо къде се намира. Възникват въпросите - от какво зависи качеството на живот при хората, как бихме могли да запазим новото поколение в България и защо работата в родината ни звучи като предизвикателство. След завършване на средно образование доста млади хора решават да продължат образованието си в чужбина и впоследствие да се установят там. Това не винаги е най-правилният избор. Въпреки множеството примамливи оферти и гаранции за добро бъдеще, животът извън границата не винаги е благоприятен. Хората се залъгват, че там се изкарват големи суми с малко работа. В чужбина един българин работи двойно, тройно повече и поради това изкарва двойно, тройно повече. Ние сме свикнали да се оплакваме от работата, условията на работното ни място и заплащането. Но дали осъзнаваме, че в чужбина се примиряваме с недостатъците. Защо не се примирим и в родината ни, защо не й помогнем да расте, както растат и другите държави в Европа.

Необходимо е първо да се вгледаме в себе си, да намерим нашите грешки и недостатъци и чак след това да търсим проблемите в управлението на държавата. Защото тях би ги имало, докато не променим самите нас като общност. Следователно качеството на живот в една държава е такова, каквото самото общество създаде и след това съумее да го запази. Новото поколение трябва да бъде насърчавано от хора като нас, които сме направили своя избор да останем в родината. На тях трябва да им бъде показано, че въпреки трудностите и множеството предизвикателства, човек би могъл да просперира в родината.

Моята история е следната: медицинска сестра съм от 26 години и през цялото това време съм работила само в България. След като завърших средното си образование, бях насърчена от родителите ми да уча медицина. Това беше един от най-правилните избори в живота ми и никога не бих съжалила, че съм го направила. Тази професия е наистина едно голямо предизвикателство не само на работното място, а и през следването.

Първото и най-важно условие, за да си медик, е да имаш желание, желание да помагаш на други хора, да даряваш част от себе си на пациентите. Следващото е да си запознат с кандидатстването и следването. В България винаги е било трудно приемането във медицинско висше учебно заведение. Кандидатства се с изпити, на които се очакват високи резултати. След приемните изпити идва и самото следване, което трае различно в зависимост от специалността, която всеки си е избрал. Със завършването на тази специалност човек не е напълно подготвен, за да започне престижна работа. Студентът има знания, но не и опит, тогава разчита само на множеството прочетени книги и наученото от лекциите през годините. Започва се с практика, която трае различно и има както плюсове, така и минуси. Така и аз започнах работа на по-нисък пост, както е при всички професии, докато натрупах опит. Практиката ми помогна да свикна с работата и да събера професионален опит, а след това дойде и изкачването по стълбичката, докато достигнах днешното си положение - старша и главна медицинска сестра.

Всичко ценно се постига с много труд и под на челото, четене от най-различни източници и събиране на опит. Затова мога да твърдя, че работата в България наистина е едно предизвикателство и бих насърчила повече хора да се впускат към него. Смело мога да кажа, че светло бъдеще и реализация има и в България, само трябва сами да осъзнаем какво и как трябва да ги постигнем. Ще спомена един цитат на Екзарх Йосиф I "Стреми се и работи да бъдеш необходим за обществото." Чрез стремежите си ние бихме могли да покоряваме върхове, като подобрим днешното състояние на родината. Удовлетворена съм от предизвикателствата, които предприемам всеки ден и се надявам повече млади колеги да приемат поне едно -предизвикателството да работят в България.

*Есето е публикувано в Clinica.bg
на 05.05.2018 г.
и в Електронния бюлетин на БАПЗГ,
брой 11/2018 г.*